

Lätkän liepeiltä

Suomalaiset ovat seuranneet kiihkeästi kansainvälisen jääkiekon mestaruuskilpailuja, kuten niitä Amerikassa ja Kanadassa kutsutaan. Siellähän ne oikeat maailmanmestaruuspelit heidän mielestään tahkotaan aina keväisin.

Olemme saaneet kokea jännitystä ja makeita hetkiä. Maailman kiistatta paras kiekkomaa Tsekki voitti taas. Joukkue kepittää muut lähinnä siinä, että jokainen pelaaja on uskomattoman taitava. Muilla ei ole asettaa vastaavaa arsenaalia.

Tsekki on väestöltään yli kaksi kertaa Suomea suurempi. Kiekkoperinne on kiteytynyt kansallisomaisuudeksi. Jokainen nappula haluaa tulla mestariksi. Joukkueet ja pelaajat ovat äärimmäisen suosittuja ja arvostettuja. Sain kokea sen kerran vähän vahingossa Prahassa palloillessani, kun Naganon kultajoukkue saapui kotiin. Hyvä että ehjänä selvisi.

Emme voi paljoa valittaa. Ei saatu sisään avopaikoista. Kun väsyä, tulee virheitä. Yhdestä tällaisesta vastustaja sitten ratkaisi. Joukkue voi tulla kotiin pää pystyssä. Vastaanotto on takuulla sydämellinen.

Yleisradiomme tuotti taas kisoista ohjelmaa taiten ja tyylikkäästi. Selostajat ja studio elävät ajan hermolla ja välittävät tietoa ja tunnetta kotiin. Onneksi maikkari ja nelenen eivät pääse räpeltämään.

Toimittajan ja selostajan työ on vastuullista. Joudutaan puhumaan nopeasti ja kiihkeästi, mutta silti pitäisi hoitaa myös äidinkieltä. Näitä selostuksia katselee ja kuuntelee niin suuri porukka suomalaisia, että typerät ja mauttomat sanonnat jäävät kiertämään ja saastuttamaan puhekieltä.

Studiotoimittajat puhuvat luonnollisesti, elävästi ja huolellisesti. Niin myös suomalaisten oma kestopuosikki Mertaranta. Hänen kielensä on uskomattoman oikeata ja sujuvaa ottaen huomioon ottelun kiihko. Tavallinen ihminen päästäisi tiukoissa paikoissa jos jonkinlaisia kirosanoja ja typeryyksiä, mutta hyvä selostaja ei.

Mutta sitten siellä puhui joskus joku Osku ällällä alkava. Kaverin äidinkieli varmaan on suomi, mutta kieliopin tuntemus on jäänyt ohueksi. Tämä Osku ei käytä juuri ollenkaan suomen kielen mainiota ominaisuutta – possessiivisuffikseja eli omistusliitteitä. Hänen sopimus loppuu, hänen avaus meni vieraille, hänen syöttö lipsahti, hänen laukaus epäonnistui. Äiti, minun pinna menee!

Tämä samainen kaveri ei koko turnauksen aikana oppinut edes sanomaan Hannoverin uuden ja upean Preussag-areenan nimeä oikein. Toimittajakollegat eivät varmaan kiusallaankaan neuvoneet, vaan seurasivat hoksaako hemmo.

Miten toimittajat oikein nykyisin valitaan. Ennen vanhaan toimittajalta vaadittiin aloitettuja mutta kesken jääneitä yliopisto-opintoja. No, ei se huono vaatimus ollut. Sitä kautta Yleen on kasaantunut pätevää väkeä Arvi Lindistä alkaen. Mutta täytyyhän televisio- tai radiotoimittajan sentään osata puhua ja kirjoittaa oikein. Eihän lentäjäksiäkään pääse, jos ei näe.

pajen